

Palestiinalaisten itku

Arviointia ja lainauksia kirjasta:

Veli Andreas, Veljiä vahvistamassa, Kuva ja Sana 2006

Veli Andreas oli aikaisemmin menestyksekkäin Raamattujen kuljettaja rautaesiripun taakse. Kirja Piikkilanka ei pidätä kertoo siitä. Jo 70-luvulla Jumala johdatti hänet palestiinalaisten pariin. Uudessa kirjassaan hän kertoo palestiinalaisten itkusta. Andreas on tavannut Jasser Arafatin ja kaikki Hamasin ylimmät johtajat. Jokainen heistä on saanut myös Raamatun. Hän vieraili useita kertoja Libanonin vuorilla Marj al-Zohorin leirissä, jonne 415 Hamasin ”johtajaa” oli karkotettu vailla mitään huoltoa. Johtajia ei oltu viety oikeuteen eikä kuulusteltua, kuten kansainvälinen oikeuskäytäntö vaatii. Andreas kertoo, että Jossi Beil, Israelin entinen oikeusministeri ja Oslon rauhansopimuksen ja Geneven rauhanaloitteen arkkitehti sanoi hänelle: ”Hamasin karkotus Libanoniin oli virhe.” Andreas jatkaa: ”Olin varma, että Israel oli luonnut aikapommin!” Hamasin johtaja pyysi Andreasta välittämään aselepoa, mutta USA kieltäytyi neuvottelusta.

Andreas valittaa sitä, että uutismedia ei anna kunnolla kasvoja palestiinalaisten kärsimyksille. Andreas on keskustellut niiden kanssa, jotka israelilaiset ovat ajaneet aseella uhaten pois kodeistaan. Hän kuvaa myös kuinka sotilaat kiduttavat nuoren kivenheittäjän kuoliaaksi. Palestiinalainen lääkäri Mahmud kertoo, että hänet suljettiin Arafatin toimesta neljästi palestiinalaiseen vankilaan siksi, että ”Hoidin ihmisiä, joita israelilaiset ampuivat.” Kirjoittaja näkee, että myös palestiinalaisilla on perheet, unelmia, pelkoja. Äidit, isät, veljet ja sisaret itkevät. Pala maata ei ole kärsimyksen ydin. On kyse arvokkuudesta, oikeudenmukaisuudesta, kunnianhimosta, vastarinnasta, ihmisoikeuksista ja uskonnosta. Eräs kristitty palestiinalainen sanoo Jumalalle: ”Israelin ulkopuolella olevien ihmisten on kuultava itkumme. Me itkemme, koska tunnemme olevamme yksin, koska olemme arabeja, tunnemme, ettemme ole missään tervetulleita... Tunnemme olevamme täysin torjuttuja, kristitytkin.” Yksi palestiinalaisten itkunaihe on se, että Jumala rakastaa juutalaisia, mutta ei arabeja.

Andreasta syytetään siitä, että hän on asettunut palestiinalaisten puolelle. Kirjoittaja vastaa: en valinnut juutalaisia enkä palestiinalaisia, vaan Kristuksen ruumiin. Hän ei ole sinisilmäinen, vaan myöntää: ”...olin tekemisissä maailman pelätyimpien muslimijärjestöjen kanssa.” Palestiinalainen Fadaläh ehdotti, että muslimit ja kristityt tutkijat alkaisivat käydä keskusteluja. Andreas lupasi suostua, jos aihe rajataan siihen ”**millaisia ihmisiä Kirja, Raamattu – Koraani, tuottaa**”.

Koska palestiinalainen seurakunta oli kuolemassa, Andreas keskittyi elvyttämään sitä. Hän on myös luonnut leirejä ja kokouksia, joissa messiaaniset juutalaiset ja arabikristityt etsivät yhteisymmärrystä.

Andreas näkee kaksi pääsyytä siihen, miksi kristityt ovat ajautuneet yksipuoliseen asenteeseen. Kun natsit veivät juutalaisia kaasukammioihin, kirkko vaikenä. Siitä seurasi syyllisyyden tunne, joka ajoi kristityt sionismiin. Toinen ongelma on dispensationalismiin tukeutuva teologia. Tuon opin mukaan juutalaiset on ensin saatava Israeliin, sitten on seurakunnan ylösotto ja juutalaiset evankelioivat sen jälkeen maailman. Se johtaa fatalismiin, koska ei nähdä, että useimpiin tulevaisuuteen viittaaviin profetioihin on asetettu ehtoja...ensin evankeliumi on saarnattava kaikille kansoille, ja sitten tulee loppu.

Betlehemin yliopiston opettaja Peter Du Brul puhuu raamattukoulun juhlassa seuraavaa: ”Opiskelijoiden on vaarallisempaa opiskella ja elää Raamattua Betlehemissä kuin missään muualla maailmassa, koska te olette vastakkain sen kansan kanssa ja sen kansan alaisuudessa, josta suurin osa Raamattua kertoo. **Te elätte tietyn raamatuntulkinnan suuresti alistamina, joka vie teiltä oikeuden maahanne, Jumalan antaman identiteetin ja tulevaisuuden**...Mikä haaste onkaan elää

Raamattua todeksi ja opiskella sitä sellaisen henkilön kanssa, joka suureksi osaksi on jätetty Vanhan testamentin sivujen ulkopuolelle!”

Mielenkiintoinen osa Andrean kirjaa on palestiinalaispastori Hanna Massad. Hän opiskeli USA:ssa Fullerin teologisessa seminaarissa ja tutki lopun aikaa koskevaa dispensationalista kirjallisuutta. Eräs arabipastori oli sanonut tähän liittyen: ”On vaikea joutua kuulemaan, **että minut on ensin karkotettava kodistani, jotta Herrani Jeesuksen paluu voi tapahtua.**” Hanna Massad valitsi tohtorin väitöskirjansa aiheeksi ”palestiinalaiskristittyjen ja messiaanisten juutalaisten sovinnon teologisen perustan”. Hän valittaa sitä, että monet USA:n kristityt eivät näe kolikon kahta puolta. He tukevat sokeasti kaikkea, mitä Israelin valtio tekee, on se sitten hyvää tai pahaa.

Myös (ei kristityissä) juutalaisissa on joitakin ymmärtäjiä. Benny Morris on professorina Ben Gurionin yliopistossa Beersebassa. Hän on kirjoittanut kirjat: The Birth of Palestinian Refugee Problem (Palestiinalaisen pakolaisongelman synty) ja Righteous Victims (Vanhurskaat kärsijät).

Koska Suomi on pimeä maa palestiinalaiskysymyksessä, niin on välttämätöntä, että jokainen uskova lukee Veli Andrean kirjan. Suomen helluntaiherätyksellä ja muillakin lähetysjärjestöillä on ollut etenevä lähetystyö, mutta nyt näky ja into on hiipumassa. Mielenkiinto ja varat kääntyvät exodukseen ja sionismiin. Seurakuntiin hiipii fatalismi: kunhan exodus saadaan päätökseen, juutalaiset hoitavat maailman evankelioinnin. Kiihkeä asenteemme sionismin puolesta sulkee helposti ovia arabimaiden ja muiden muslimien suuntaan.